

Totes les teves amigues en tenen menys tu. L'última que n'ha trobat és la Judith, fa mesos. Parlen quan creuen que no escoltes. Que si no t'agrada cap noi, que ets una sonsa, que a veure si et lences d'una vegada, que tens quinze anys! Trobes a faltar el temps quan cap de vosaltres en tenia, tot era millor: us trobàveu quan volíeu, sense que cap d'elles hagués de parlar abans amb el seu xicot. Tu ets feliç sola, però sembla que això no pugui ser i t'hagis d'emparellar, sí o sí. A més, ara, quan us trobeu, de vegades ells també venen i tu no et sents còmoda. Hauràs de buscar-te'n un, de xicot.

El noi que t'agrada de veritat ja té xicota, llàstima. Així doncs, decideixes abaixar el llistó i buscar un noi el més semblant possible. No és gaire fàcil. I has de ser una mica ràpida, perquè els xicots de les teves amigues fan bromes amb la teva soledat: que si ets una monja, que si ets una estreta, que si ets verge, que si ets... La mare que els va parir.

El dissabte heu quedat per a anar al Parc Central. Avui és el dia. Has de trobar un noi que t'encaixi. Però potser primer has de passar per alguns rotlles abans de trobar xicot. No ho tens massa clar. Ja ho veuràs. T'arregles i fas quatre ganyotes davant del mirall. Tu pretenies que fossin gestos suggeridors, però et surten ganyotes. Esbufegues i després t'empasses saliva. Sents una mica els nervis a la panxa. Respira profundament i surts. T'acomia des de la mare i et sembla, no saps per què, que s'ensuma alguna cosa.

La tarda s'allarga. Després aneu al parc, allí al costat, i feu *litrona*. Beus molt. Beus massa. Ho necessites. A cada glop perds una mica més la por i et sents més lúcida. T'oblides dels nervis. Les teves amigues i els seus xicots t'aplaudeixen i riuen quan ets poses a ballar al mig del parc. La música, l'ovació de la colla, el que has begut... sents com si estiguessis surant. Ho veus tot clar.

El diumenge ta mare, empipada, et desperta. No saps ben bé com i quan vas arribar a casa. Fas memòria. Recordes un noi, no és desconegut, però no saps segur de què el coneixies. Com es deia? De sobte recordes el fred d'una paret a la teva esquena. La seva llengua, grossa i calenta, dins de la teva boca. Les seves mans als teus pits. I després intentant-te fotre mà. T'alleugereixes perquè recordes d'haver-li dit que parés i, tot i que va rondinar, ho va fer.

Mires el teu mòbil i tens whatsapp de totes les amigues. Volen saber com va anar. Si el Martí sap petonejar. O sigui que es diu Martí. Si t'ha agradat l'experiència, si va arribar fins al final, si us tornareu a veure o només era un rotlle. No saps què respondre. No vols quedar malament ni tampoc vols mentir. Els dius que no te'n recordes gaire.

La Ruth et truca, que el Martí és cosí del seu xicot i que han quedat en veure's aquella tarda per a fer un tomb. Que hauries d'anar-hi tu també. Tot i que la mare et diu que falta menys d'un mes per al final del curs i no et veu mai estudiant, vas. Quan veus el Martí no saps com l'has de saludar. Ell ho té clar. Se t'apropa, et fa un petó a la boca i t'agafa de la mà. Hosti! Tens xicot i no ho sabies! Passeu la tarda en grup. Ell es fa una selfie amb tu i la penja a les xarxes. T'etiqueta. Li poses un *m'agrada*. A l'hora de marxar, t'acompanya a casa. Aprofiteu per explicar-vos alguna cosa. No gaire. Hi ha més silencis que paraules. El comiat al teu portal es converteix en un *com que s'ha de fer, doncs ho fem* que et fa sentir incòmoda. Tu, nerviosa; ell, pocatraça; cap rastre de tendresa.

Ara que tens xicot ja no et fan sentir la rara de la colla, però ets tu a sentir-te estranya. No hauries d'haver triat tu el teu xicot? Encara més, creus que ni tan sols ell t'hagi triat. A més, ja ho sabies que els prínceps blaus no

existeixen, fa temps. Des que els teus pares es van divorciar, la mare s'ha encarregat de deixar-t'ho clar. Això que sents quan el Martí se t'apropa o et toca és el que es sent quan algú s'enamora? No t'ha semblat sentir les famoses papallones a l'estómac, al contrari, sembla que dins tinguis una capsula buida. Què teniu en comú? No gaires coses. Et preguntes si val la pena continuar. El deixaries però tens por que a la colla et critiquin. Els vostres perfils a les xarxes s'omplen de fotos de tots dos feliços, fent veure que gaudiu. Vas endavant. I ell. Sou com dos autòmats. Feu tot el que fa la resta de parelles. Els comiats al portal puguen de nivell i, al final, aconseguix fotre't mà.

Quan porteu tres mesos aneu a sopar un dissabte a una hamburgueseria per a celebrar-ho. Publiqueu allò que mengeu i fotos de tots dos molt amorosos. Després feu un tomb per la Part Alta. De sobte, comença a ploure, un xàfec fort. La gota freda, s'apropa el final de l'estiu. T'agafa de la mà i et porta corrents cap a un portal. Treu unes claus de la butxaca. Són del pis de la seva àvia, que està en venda des que va morir. Et convida a pujar. Fins que deixi de ploure. No saps què fer. Mires el rellotge, encara no has de tornar a casa. Mires el carrer, plou cada vegada més. Vinga... Pugeu. Entreu, encén els llums i us traieu les jaquetes mullades. Tot just comença a petonejar-te. Et deixes fer, al cap i al fi, és el teu xicot. Al pis fa fresc i pudor de tancat, de pols i de gent gran. Acabeu al sofà de la saleta. Et descorda el pantaló. Et fotre mà. No saps què fer ni què dir. Treu un condó. Tens vergonya de dir-li que no vols fer-ho. Tot i això, li dius. Però et recorda que ets la seva xicota i que heu de fer un pas endavant, si no, tot acaba aquí i ara. Que es buscarà una altra que no en tingui tants, de problemes. Que tu mateixa. Dius que no estàs preparada. I Martí, que sou els únics de la colla que encara no l'han fet. Que maduris.

Dubtes. Tothom sabrà que no l'heu fet si trenqueu. És clar. Tot i no estar segura, acceptes.

A partir d'aquell moment, tot va massa de pressa i al mateix temps se't fa llarg, interminable. Tens vergonya d'estar nua, de què et toqui sense obstacles, de no saber tocar el seu cos. Tanques els ulls. Et fa mal. Li dius. Relaxa't i no et farà mal, et diu entre panteixos. Però no ets capaç. Penses si el condó es deu haver trencat i et deus haver quedat embarassada. T'imagines l'esbroncada de ta mare. Impossible relaxar-se. Aguantes el seu pes, les seves empentes. Sents la seva respiració al coll. Sua. Empeny, empeny. Se'n va. Tu no. Les teves parts et couen. Surt i sents humitat entre les cames. Et fa un petó a la galta i et diu que t'estima. Calia? Hi ha un silenci, segur que espera el teu *i jo a tu*. Però li preguntes on et pots rentar una mica. T'aixeques. Agafa el mòbil. Que no faci cap foto, si us plau. Només escriu. Sospites que està explicant que ja ho heu fet. Tampoc cal...

Quan arribes a casa vas a dormir al llit de ta mare. Ho necessites. Mig adormida t'abraça i et diu petitona meva. Petitona... ara que ja no ho tornaràs a ser més. Plores en silenci.

El record d'aquella primera vegada et quedarà com una cosa bruta i freda. Buida d'afecte. No trigaràs ni un mes a trencar, malgrat la colla. T'hauràs promès que no tornaràs a estar amb algú que no t'estimes. Tot i que encara passarà un temps abans que puguis complir aquesta promesa. Quasi tant com el que caldrà perquè la colla comenci a dissoldre's.